

[Handelsministeren.]

dagen, Love, der var af nøjagtig samme Beskaffenhed som det Lovforslag, her er Tale om, Love, i hvilke der var nøjagtig de samme Beføjelsesbestemmelser for Handelsministeren som dem, der er indført i Lovforslaget her.

Oppositionen har selv stemt for alle disse Love. Ja, Forholdet er, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har antydet, dette, at den ene af Oppositionens mere prominente Ordførere, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, har været med til at finde paa det Grundlag, der skulde tilvejebringes, for at man kunde give Handelsministeren en saadan Bemyndigelse. Og Rigsdagen har anset disse Bemyndigelser i vekslende Love — Bemyndigelser af lignende Art som den, der er i den gældende Lov — for at være ganske ligetil, man har anset dem, maa jeg dog gaa ud fra, for at være naturlige og nødvendige og for at være begrundede i de ekstraordinære Forhold, der har været og fremdeles er i vort Land som udenfor Landets Grænser.

Derfor er ogsaa Oppositionens Holdning overfor Lovforslaget, saaledes som jeg allerede har sagt, ensbetydende med, at man nu vil noget nyt. Oppositionen vil have Diktatormyndighed. Den vil gennem sine Kravs Opfyldelse gøre sig til Eneherre over alt, hvad der skal ske paa de Omraader, som berøres af Lovforslaget. Det kommer man ikke udenom, selv om man nok saa ofte fremsætter Paastande om, at det er noget ganske uhørt — saaledes som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var saa stærk i —, at en Minister faar en Bemyndigelse som den, der her er Tale om.

Mindretallene har ogsaa under Forhandlingerne i Dag fremhævet, at Lovforslagets Vedtagelse vil være ensbetydende med en Indførelse af et ministerielt Diktatur. Men som jeg allerede har paavist ved tidligere Lejligheder, er der ikke en eneste Bestemmelse i Lovforslaget, der principielt adskiller sig fra den gældende Valutalov. Handelsministeren bemyndiges til at handle nøjagtigt som efter den gældende Lov, dog med den Begrænsning, at han, inden han træffer sin Beslutning, skal raadføre sig med Repræsentanter for Erhvervene. Det er i Virkeligheden det eneste nye i Lovforslaget, og det betyder dog ikke Udvidelse af nogen Myndighed, tværtimod, det maa forstaas saaledes, at det er en Begrænsning. Der er altsaa ikke den fjerneste Begrundelse for at hæfte Ordet Diktatur paa Lovforslaget. Forholdet er tværtimod det, at det er i fuldstændig

Strid med sund Fornuft og med alle hittil hævdede parlamentariske Grundsætninger at tale om Diktatur, fordi en parlamentarisk Minister faar en speciel Bemyndigelse, tilmed paa et administrativt Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har fuldkommen Ret i den Betragtning, han gjorde gældende overfor det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der jo selv, da han var Landbrugsminister, skaffede sig en diktatorisk Myndighed paa et højvigtigt Omraade, en Myndighed, som det ærede Medlem ikke udøvede paa en saadan Maade, at man kan sige, Staten var vel tjent dermed; det kolossale Underskud, der blev paa hans Kornlov, viste, at han havde været en overmaade daarlig Udøver af den Myndighed, Rigsdagen havde betroet ham. Men derfor behøvede det ærede Medlem jo ikke at være saa aggressiv, som han er i det foreliggende Tilfælde.

Det er hævet over enhver Tvivl, at saa snart en parlamentarisk Minister under Udøvelsen af sin Myndighed kommer i Uoverensstemmelse med det Folketingsflertal, paa hvilket hans hele Virksomhed hviler, vil han være ude af Stand til at fortsætte sin Virksomhed. Men nu faar vi at vide af Mindretallet, at det er Diktatur, at en parlamentarisk Minister udøver en Myndighed, som hans parlamentariske Flertal giver Tilslutning til, hvorimod det ikke er Diktatur, naar Mindretallet, saaledes som det her er blevet foreslaet af Oppositionen, paa alle Omraader indenfor en Lovs Rammer kan diktere den parlamentariske Minister, hvad han maa foretage sig.

Dette er virkelig et Forsøg paa at forvirre Begreberne med Hensyn til Forstaaelsen af, hvad Parlamentarisme og Diktatur er. Jeg tør nok sige, at Oppositionen og navnlig Venstre her indtager et Standpunkt overfor Folketingsparlamentarismen og Folkestyreprincippet, der er i aabenbar Strid med, hvad Venstre tidligere stærkt har fremhævet. Det, Venstre her har været med til at give Udtryk for, er simpelt hen dette, at man ved Lov skal tilsidesætte Folketingsflertallets Ret til at hævde sin Indflydelse paa Administrationen. Stort videre i Retning af at forfuske og begrænse Folketingsflertallets Ret kan man egentlig ikke naa, medmindre man da ligefrem vil have denne Ret totalt tilintetgjort.

For øvrigt mener jeg, at alle Forsøg paa at give Rigsdagen, herunder naturligvis Folketinget, den afgørende administrative Myndighed, er ensbetydende med, at man i